

POSTANOWIENIE

29 lutego 2024 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Krzysztof Wesołowski

na posiedzeniu niejawnym 29 lutego 2024 r. w Warszawie
w sprawie z wniosku R. N. i A. N.
z udziałem T. S. i J. S.
o przysposobienie małoletniej A. S.,
na skutek skargi kasacyjnej J. S.
od postanowienia Sądu Okręgowego w Legnicy
z 10 lipca 2023 r., II Ca 301/23,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

W związku ze skargą kasacyjną uczestnika postępowania J. S. od postanowienia Sądu Okręgowego w Legnicy z 10 lipca 2023 r.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek umożliwiających realizację publicznoprawnych

funkcji skargi kasacyjnej. Tylko na tych przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie o przyjęciu lub odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Dopuszczenie i rozpoznanie skargi kasacyjnej ustrojowo i procesowo jest uzasadnione jedynie w tych sprawach, w których mogą być zrealizowane jej funkcje publicznoprawne. Nie w każdej zatem sprawie, nawet w takiej, w której rozstrzygnięcie oparte jest na błędnej subsumpcji czy wadliwej wykładni prawa, skarga kasacyjna może być przyjęta do rozpoznania. Podkreślenia wymaga, że Sąd Najwyższy nie jest trzecią instancją sądową i nie jest jego rolą korygowanie ewentualnych błędów w zakresie stosowania czy wykładni prawa w każdej indywidualnej sprawie.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący wskazał, że „*prima facie* sprawa dotyczy przysposobienia pełnego, w przypadku którego utrata władzy rodzicielskiej rodziców wynikająca z art. 123 krio jest definitywna, zaś w sprawie występują zagadnienia dotyczące składu sądu oraz zależności rozstrzygnięcia sprawy od wyniku innego postępowania w przedmiocie przywrócenia władzy rodzicielskiej uczestnikowi postępowania - ojcu mał. Amelii Skrzypczak, który o zwróceniu jego wniosku o przywrócenie władzy rodzicielskiej faktycznie dowiedział się po zapadnięciu prawomocnego postanowienia Sądu Okręgowego w Legnicy, nadto w toku postępowania przed sądem II instancji doszło do powielenia oczywiście błędnych ustaleń faktycznych w zakresie rzekomego braku więzi łączących małoletnią z jej biologicznym ojcem i rodzeństwem oraz oparcia rozstrzygnięcia o wysłuchanie małoletniej bez udziału biegłego psychologa celem oceny stopnia dojrzałości i rozwoju umysłowego małoletniej, bez umożliwienia uczestnikowi sformułowania pytań do małoletniej, zwłaszcza w zakresie więzi istniejących pomiędzy małoletnią a uczestnikiem, która to kwestia została pominięta w wysłuchaniu małoletniej oraz w braku rejestracji przebiegu tej czynności, co w braku choćby pośredniego udziału uczestnika czy jego pełnomocnika w wysłuchaniu małoletniej pozwoliłoby na weryfikację treści pisemnego protokołu wysłuchania.”

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁴ § 2 k.p.c.) powinien wskazywać, że zachodzi przynajmniej jedna z okoliczności wymienionych w art. 398⁹ § 1 k.p.c., a jego uzasadnienie (sporządzone odrębnie od uzasadnienia

podstaw kasacyjnych) powinno zawierać argumenty świadczące o tym, że rzeczywiście, biorąc pod uwagę sformułowane w ustawie kryteria, istnieje potrzeba rozpoznania skargi przez Sąd Najwyższy. Skarga kasacyjna nie jest bowiem (kolejnym) środkiem zaskarżenia przysługującym od każdego rozstrzygnięcia sądu drugiej instancji kończącego postępowanie w sprawie, z uwagi na przeważający w jej charakterze element interesu publicznego. Służy ona kontroli prawidłowości stosowania prawa, nie będąc instrumentem weryfikacji trafności ustaleń faktycznych stanowiących podstawę zaskarżonego orzeczenia (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z 29 marca 2023 r., II PSK 133/22).

W uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie przedstawiono żadnej konkretnej argumentacji mogącej świadczyć o tym, że w sprawie zaistniała choć jedna z przesłanek przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Przyjęcie skargi kasacyjnej ze względu na występowanie w niej istotnego zagadnienia prawnego z art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. nie może służyć uzyskaniu przez skarżącego odpowiedzi odnośnie do kwalifikacji prawnej pewnych szczegółowych elementów podstawy faktycznej zaskarżonego rozstrzygnięcia (postanowienia Sądu Najwyższego z 11 grudnia 2015 r., IV CSK 405/15, z 18 października 2023 r., I CSK 581/23). Istotne zagadnienie prawne należy postawić w sposób ogólny i abstrakcyjny tak, by mogło być rozpatrywane w oderwaniu od konkretnego stanu faktycznego, a wątpliwości z nim związane muszą mieć charakter wyłącznie prawny, czyli nie mogą obejmować elementów stanu faktycznego sprawy (zob. m.in. postanowienia SN z 16 maja 2012 r., III CZP 14/12, z 9 kwietnia 2015 r., V CSK 547/14, z 2 grudnia 2014 r., II CSK 376/14, postanowienie Sądu Najwyższego z 15 maja 2023 r., I CSK 5906/22). Tymczasem skarżący wskazując, że w sprawie występują zagadnienia dotyczące składu sądu oraz zależności rozstrzygnięcia sprawy od wyniku innego postępowania w przedmiocie przywrócenia władzy rodzicielskiej uczestnikowi postępowania nie pokusił się nawet o sformułowanie tych zagadnień, nie mówiąc już o ich jurydycznym uzasadnieniu.

Ponadto zgodnie z art. 398³ § 3 k.p.c., podstawą skargi kasacyjnej nie mogą być zarzuty dotyczące ustalenia faktów lub oceny dowodów. Sąd Najwyższy jest związany dokonanymi przez sądy *meriti* ustaleniami faktycznymi stanowiącymi

podstawę zaskarżonego orzeczenia (art. 398¹³ § 2 k.p.c.). Oznacza to niedopuszczalność powoływania się przez skarżącego na wadliwość wyroku sądu drugiej instancji polegającą na ustaleniu faktów lub niewłaściwie przeprowadzonej ocenie dowodów, również we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z 17 października 2023 r., I USK 88/23).

Kierując się powyższymi motywami, Sąd Najwyższy uznał, iż skarżący nie wykazał potrzeby rozpoznania jej skargi kasacyjnej, co uzasadnia odmowę jej przyjęcia podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c.

Wobec powyższego, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji.

[SOP]